

TRIBUNA / MOSSÈN EUGENI RODRÍGUEZ ADROVER

El Vicari Episcopal d'Evangelització de la Diòcesi de Mallorca i rector de les parròquies que conformen la Unitat dels Cristians de la Serra d'Alfàbia anima a viure amb alegria malgrat el dolor pel sofriment i la mort. Recorda que el papa Francesc exhorta a estar alegres i reconeix que moltes vegades la imatge d'un cristià no és precisament la de l'alegria.

Cara i creu de la Setmana Santa

El Diumenge de Rams comença la setmana gran dels cristians, setmana en què se rememora la passió, mort i resurrecció de Jesús, aspectes fonamentals per a la nostra fe. El Dijous Sant recordem la institució de l'Eucaristia amb la celebració de l'Últim Sopar, en el qual s'anuncia el lliurament de Jesús per Amor. El Divendres Sant commemorem la passió i mort, cos lliurat i sang vessada en l'altar de la creu. El dissabte i Diumenge de Pasqua celebrem la resurrecció d'entre els morts i la victòria sobre la mort. Dos eixos fonamentals de la vida de tot cristià: mort i resurrecció.

De vegades ens quedem en la mort sense obrir-nos a l'esperança de la resurrecció; i d'altres vegades voldríem arribar a la resurrecció sense haver de passar per la mort.

En aquest article m'agradaria fer un recorregut per la cara i la creu de la vida. Si un s'endinsa en la vida cristiana descobreix que veritablement té dues cares, la cara del sofriment, però també la cara de l'alegria: "Alegra't, reina de cel, al·leluia. Perquè el que vas merèixer portar en el teu si. Ha resuscitat, segons es va predir. Prega per nosaltres a Déu; al·leluia. Gaudeix de i vos, Verge Maria; al·leluia. Perquè ha resuscitat veritablement el Senyor; al·leluia", és el crit que recorre tots els carrers dels nostres pobles el dia de Pasqua. És el crit de l'existència cristiana.

Comencem per la creu d'aquesta moneda: la mort. La mort és una realitat que ens costa aprendre, però quan hom ha descobert que morirà la seva vida canvia i comença a viure de veritat. És en el moment d'entendre que no sortirà viu d'aquesta vida quan neix el moment en que la vida comença a tenir sentit i es descobreix que cal viure-la intensament per donar sentit a tot el que fa i sobretot a donar fruit. Jesús va dir: si el gra de blat, quan cau a terra i mor, no dona fruit.

No hi ha vida sense mort. Parlem d'aquesta realitat que, per més que vulguem amagar, l'estam comprovant en les nostres pròpies famílies. Fixa-vos com ens van deixant els nostres éssers estimats. I no sols en la família, sinó el nostre món està ple de morts per terrorisme, per guerres, per fam, per pandèmies, per malalties, per limitacions, etcètera.

Déu també sap que no hi ha vida sense mort. Jesús també sap que ser home suposa assumir la mort. Davant aquest gran problema de la humanitat, adopta una postura diferent: solidària, compromesa, comparteix lliurement la mort amb l'ésser humà. I ho fa en plena joventut tràgicament i condemnat per la mateixa humanitat.

La mort de Jesús a la creu ens fa sentir proper a les nostres experiències de mort. I sorgeix la pregunta: Com dubtar de l'amor de Déu davant la mort dels éssers estimats quan ell ha compartit amb nosaltres la nostra condició mortal? La mort de Jesús a la

creu ens fa sentir-nos deutors amb ell, que va voler lliurar la seva vida per la nostra salvació. Com pagar-li tot el bé que ha fet per nosaltres? La mort de Jesús a la creu ens fa sentir-nos solidaris amb els qui passen pel sofriment, la malaltia i la mort. Com romandre indiferent davant el sofriment humà? La mort de Jesús a la creu ens dona força per afrontar les nostres creus. Mirar-lo a la creu ens estimula en la lluita diària. Com no carregar amb la creu i seguir-lo? La mort de Jesús a la creu ens ajuda a afrontar la nostra mort amb serenitat, posant-nos en la mans del Pare. Com desespérer si ens sabem fills estimats de Déu? La mort de Jesús a la creu ens empeny a viure mostrant el mateix amor que el va moure a Ell a donar la vida. Com plantejar-se la vida des d'altres valors que no siguin els seus?

● **Mort i vida.** La mort és una veritat de la vida diària que ens ajuda a comprendre la fe en la resurrecció i ens convida a concebre la vida personal. Però la vida que ressorgeix de la cendra la podem contemplar, en tots els que han refet la seva vida amb l'ajuda de la gràcia de l'amor dels propers i de l'altra cara de la moneda: l'alegria de la resurrecció.

L'alegria és un imperatiu del cristià. "Viviu sempre contents" (1 Tes 5,16). El seguidor de Jesús ha d'estar alegre, ha d'estar "sempre alegre", però no una alegria superficial d'aquesta que s'obté un dissabte a vespre "anant de copes". Sinó una alegria que prové de la zona profunda de la persona, allà on s'alberguen els grans interrogants i el sentit de la vida.

El missatge de Jesús és bona notícia, no mala notícia, per la qual cal alegrar-se. L'arribada de Jesús a la nostra terra va suposar "una gran alegria per a tot el poble" (Lc 2,10). Des de llavors, l'alegria és una nota característica del Regne, que "no consisteix en aliment o beguda sinó en justícia, pau i alegria en l'Esperit Sant" (Rm 14,17).

Els primers cristians van entendre bé aquest missatge. Entre ells sant Pau, que ens convida a l'alegria constant: "Viviu sempre contents en el Senyor; vos ho repeteixo, alegreu-vos" (Fl 4,4). I no és que la seva vida fos un camí de roses, com bé sabem. "Estic desbordant de consol i sobreabundà de goig -a la zona profunda, podem dir-, enmig de totes les nostres tribulacions -a la zona superficial-" (2Co 7,4).

● **Exhortació.** Santa Teresa, dirigint-se a una priora assenyala: "Procuri que s'alegrin les germanes, que ho han de menester"; "Un sant trist és un trist sant"; "Tristesa i malenconia, no les vull a casa meva". L'exhortació apostòlica del Papa Francesc porta per títol "Evangelii Gaudium", l'alegria de l'Evangelí, una alegria que ha de recórrer tota l'existència del

F.V.V.

cristià: "L'alegria de l'Evangelí omple el cor i la vida sencera dels que es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per Ell són alliberats de pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix l'alegria" (Papa Francesc, Evangelii Gaudium, 2013, 1)

Molts més testimonis es podrien aduir a favor de l'alegria que ha de regnar en el cor de tot cristià. Recordem, de nou, el mandat de sant Pau: "Viviu sempre contents en el Senyor; ho repeteixo, alegreu-vos". No obstant aquesta afirmació, durant tota la història de l'església hi ha hagut un recel davant l'alegria. Sentir alegria és una cosa natural del seguidor de Crist.

L'espiritualitat cristiana, en moltes persones, està marcada per la creu, el sofriment, la mort, la renúncia, i no per l'alegria, el goig, la resurrecció. Ja Nietzsche, en el seu temps, veia que l'alegria no habitava en els cristians que ell coneixia, per això, els retreia: "No teniu cara de redimits". Tant en la iconografia cristiana, com en les principals processons de la Setmana Santa, predominen el dolor, el sofriment, els Cristos crucificats, les Verges doloroses, les escenes de la passió de Crist. Amb prou feines hi ha processons portant el Crist resuscitat. Ens podem fixar també en els noms de les dones, on predominen, al menys fins avui, els relatius al patiment: Dolors, Anjoixes, Mari Cruz, etcètera i menys sobre els relatius a l'alegria: Resurrecció, Felicitat, Glòria, Leticia.

Ja en la història de la nostra literatura, podem contemplar la batalla entre Dona Carnal, signe del gaudiment i del goig, i de Dona Quaresma, signe de l'asceti i el sacrífic. Bastants persones pensen que el cris-

tianisme prohibeix tot el millor, mana renunciar massa, no deixa gaudir de la vida. Tenim un exemple en els anomenats autobusos ateu: "Probablement Déu no existeix. Deixa de preocupar-te i gaudeix de la vida". És més, molts cristians senten que si pateixen estan més a prop de Déu. Si gaudeixen, si estan molt alegres, si els van bé les coses, desconfien i pensen que s'estan allunyant de Déu. Els cristians, en general, tendim a quedar-nos a la Creu, al Calvari, en el Divendres Sant, i ens costa arribar a el Diumenge de Resurrecció.

El Papa Francesc assenyala com temptacions dels cristians en la seva activitat pastoral la "tristesa dolça" i "la cara de vinagre": "Es desenvolupa la psicologia de la tomba, que a poc a poc converteix els cristians en mòbies de museu" (Papa Francesc, Evangelii Gaudium, 2013, 83, 85).

On és la nostra alegria? Molts cops ens preguntem quines són les fonts de la nostra alegria: de què ens alegrem?, per què ens alegrem?, què és el que ens causa alegria? No són preguntes teòriques. Sabem quines són les fonts de l'alegria per a molta gent: els diners, el prestigi, la tele, els triomfs personals, el carnaval, les vacances, les festes, la feina, la lluita per treure la família endavant...

Els cristians saben que gràcies a Jesús de Natzaret, el nostre Mestre i Senyor. Ell, que és la Llum veritable, ens ha revelat aquest secret i ens ha inundat de llum, no de llum total, però sí de llum suficient. Amb ella, ens sobra per veure clar i poder caminar. No experimentem la desagradable sensació d'estar envoltats de tenebres. Que visquem uns dies sants, centrats en l'alegria de la resurrecció que dona vida i venç la mort!

**"Jesús també sap
que ser home
suposa assumir la
mort i adopta una
postura diferent"**

**"Bastants
persones pensen
que el cristianisme
no deixa gaudir
de la vida"**